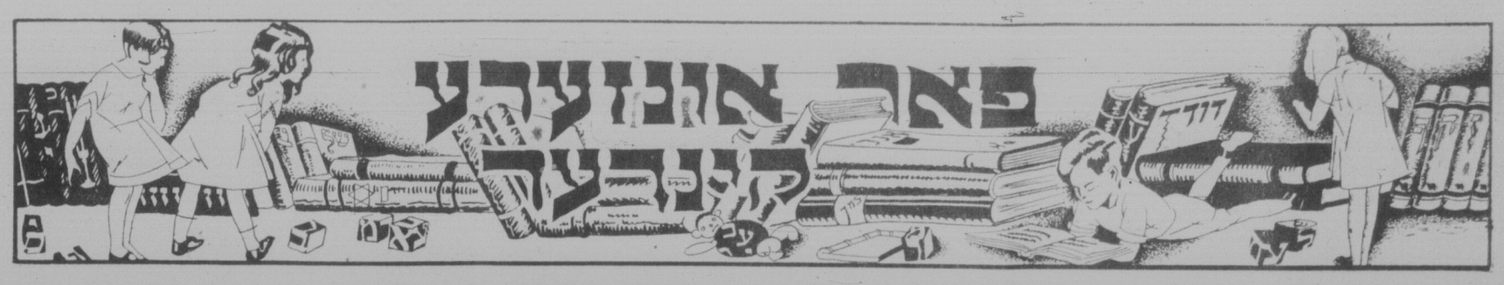

אנגעפירט פונ'ם לערער פארבאנד פון די אידישע וועלטלאכע שולן אין ווינניפעג

פארקע און איר קעצל

(ערציילונג)

פון נ. סיגאלאווסקי

דאס זיבניאריקע דארפס־מיידעלע שרה'קע האט זייער ליב געהאט דאס ראזע קעצלע. וואס די ווייסע קאץ האט ניט לאנג צוריק געבוירן אין קאמער אויף א זאק, האט זיך אבער אויפ'ן קעצ פארקוקט דער נויאישער שכן, מאקאר יאנניציא און ער האט עס אויסגעבעטן ביי פארקעס טאטן.

זי האט אפילו געוואלט בעטן דעם טאטן, אז ער זאל דאס קעצעלע ניט אפגעבן, האט זי זיך אבער געשעמט דערפאר וואס מען האט שוין אזוי אויף געלאכט פון איר און די מאמע האט איר געזאגט אז מען שפילט זיך מיט קעץ באקומט מען א קאצעניע מח.

האט זיך אונזער מיידעלע שטיל אויסגעוויינט און זיך געטרייסט דערמיט, וואס זי וועט אפט גיין געוואר ווערן צו איר ליבלינג.

זי איז טאקע אויפן צווייטן טאג — נאך דעם ווי דער גוי האט צוגעגעבן דאס קעצל — אוועקגעגאנגען צום שכן, ביי דער טיר פון זיין שטוב, האט זי אים באנעגנט.

— וואס וועסטו עפעס זאגן גוטס? האט זי דער פויער געפרעגט.

פארקע האט ניט געוואוסט וואס צו זאגן און קוים ארויסגעבראכט: — גלאט אזוי זיך . . .

— גיי אריין אין שטוב, האט ער זי איינגעלאדן, וועסטו זיך שפילן מיט די קינדער.

פארקע האט מיט'ן דארן הענטל פארשארט די גערויכטע, שוואצע האר וואס זיינען אר געפאלן אויף די גרויסע, טונקעלע אויגן און געפרעגט: — און וואס טוט דאס קעצעלע?

— א. — האט זיך מאקאר א כאפ געטאן — ווילסטו עס אפנעמען ביי מיר?

— ניין, — האט זיך פארקע פארענטפערט און איז אריין אין שטוב.

אויף דער ערד איז איבער א שיסעלע מיט זוייר־מיקך געשטאנען דאס ראבע קעצל און געשמאק געלעקט מיט'ן שמאלן, רויטן צינגל און ארום דעם האבן געפאלקעוועט מאקאריכע און אלע אירע קינדער.

די שכנ'טע האט פריינטלאך באגריסט פארקען און געזאגט: — נאט זאל געבן מיאוקעט אין נים גערן געגאנגען אויף די הענט אפילו צו פאקעלען, אין שפעטער האט עס זיך אנגעהויבן צו וואכען אויף די קליינע הינדעלאך.

מאקאר האט עס געכאפט, עס געגומען אויף די הענט אין אנגעהויבן רייבן צו דעם: — קאטיקל, מיין מייערס! וואס איז פון דיר געווארן?

דאס קעצל האט ניט געקאנט קוקן מאקאר'ן אין די אויגן, האט עס געזשמורעט די איינעלאך און פאלש געמורמלט.

דער פויער האט געמאכט א גרויסן, הארויס פייפס, אים צונגעזיגט צום קעצעלע רויטן נעזל און געזאגט: — זעסט?

דאס קעצל האט זיך דערשראקן א ריס געטאן פון מאקארס הענט, אראפ אויף דער ערד, ארונטער אונטער'ן בעט, זיך אוועקגעזעצט. ארומגערייט דעם לאנגן עק ארום זיך און מיט גרין־אויסגעגלאצטע אויגן געקוקט גלייך אויף מאקאר'ן.

דעם פויער האט עס אויפגעטראגן.

— הא, דו, עזות'ניצע! האט ער געזאגט. ער האט געכאפט די ביישע, וואס איז געשטאנען אין ווינקל, זיך אנגעבוגן אונטער'ן בעט און געוואלט דערלאנגען דער קאץ.

ער האט א שמייס געטאן מיט דער ביישע, ער האט אבער דער קאץ ניט געטראפן, ווייל זי איז פלינק א שפרונג געטאן אין דער אפענער מיר אין — ארויס אין דרויסן.

און אז מארקעלע איז געקומען געווארן צו איר ליבלינג, האט זיך מאקאריכע אויסגערייט צום מיידעלע מיט די פלייצעס און מאקאר האט ברוגז געזאגט:

— האנסט דיר אפגעטון דיין קאץ. מארקע האט פארשארט די האר פון די שוואַרצע אויגן: פארוואונדערט, געקוקט אויף מאקאר'ן און ניט געוואוסט וואס צו זאגן. — וואס איז? האט זי שטיל געפרעגט — וואס איז? האט מאקאר זי ארומגערומט, דערפאר וואס זי איז שוין געווארן א פארחאנע — ווארפט זיך אויף די הינדעראר.

מארקע האט געכאפט דאס קעצל, ביין א קוק געטאן אויף דעם, עס גלייך אפגעלאזט פון די הענט, ביין א טופע געטאן מיט'ן באראויסן פיסל און געזאגט מיט כעס: — דערפאר וואס דו שטעפסט די הינדלאך, וועל איך מער צו דיר ניט קומען! . . . הערסט?

דאס קעצל האט איר אפילו אין די אויגן ניט געקאנט קוקן און ס'איז ארויסגעלאפן אין דרויסן.

2

אין מיטן העלן טאג האט מאקאריכע הערהערט ווי די הינער לויפן פונ'ם גארטן צעשראקענע מיט א קראכטאכע.

— אוי, גאט! א טכויר! . . . האט מאקאריכע אויסגעשריען און זיך געלאזט לויפן צום גארטן.

קיין טכויר האט זיך אין גארטן ניט געהערט, אבער אין פאוויי (חויבע שטעכיקע ריטער, וואס מען פארפלאנצט ארום די גערטנער) האט א הענדל געשריען מיט די לעצטע כחות און א קאץ האט ביין געהוכטשעט.

מאקאריכע איז געלאפן צום פאוויי און אנגעהויבן צו שרייען: האקאטא! האקאטא! אבער ביז זי איז צוגעלאפן איז שוין דאס הינדל געווען דערשטיקט. דאס ראבע קעצל האט געהאלטן דעם הינדלס קעפל אין מויל, פארשטיקט געקורטשעט און מיט גרינע אויגן געקוקט אויף שלעכט אויף מאקאריכען. אז ס'איז איר קאלט געווארן, זי האט זיך פאר שרעק איבערגע'צלמ'ט און איז א דערשלאגענע אוועק אין שטוב אריין.

און ווען מאקאר איז אין אינט געקומען פונ'ם פעלד, האט זי אים דערציילט וואס די קאץ האט הייגט געפנטאן.

מאקאר האט געזאגט: — לאמיך זי נאר כאפן! . . .

— זאלסט זיך חיטן! האט אים דאס ווייב געווארנט, זי האט אזוינע שרעקלאכע אויגן, ווי א ווירמא (כישוף־מאכערן), ווער ווייסט, וואס דאס איז פאר אן אנשיקעניש . . .

ביי מאקאר'ן האבן זיך די גרויע אויגן פארשמעלט, די וואנצעס אנגעשווענדעט און ער האט שטיל אבער ביין געזאגט: — אויפהייגען וועל איך זי!

— אוי, איך האב מורא! האט מאקאריכע געזאגט און זיך נאכאמאל איבערגע'צלמ'ט.

❦

צוויי טעג נאכדעם האט זיך די קאץ ניט געוויזן, אבער אז די האט פארגעסן, וואס זי האט אפגעטאן, איז זי ווידער געקומען. מאקאר האט זי שוין געטשאטעט וועט. ער האט זי פארגארט אין קאמער אריין, איר געגעבן א שטיקל חזיר־פלייש, זי געגומען אויף די הענט און זי געגלעט.

די קאץ האט אויפגעהויבן אירע אויגן אויף מאקאר'ן און דערפילט, אז ער האט זי שוין מער ניט ליב. זי האט זיך א ריס געטאן און געוואלט אראפ פון זיינע הענט, אבער מאקאר האט זי פעסט געהאלטן, ער האט נאר א זאג געטאן: א־הא! . . . ער האט זי ארויסגעטראגן אין־דרויסן.

ס'איז געווען פארטאג און ער האט זיך געאיילט אין פעלד אריין.

— קום, האט ער צו דער קאץ גערעדט, ביי א אירן וועל איך דיך געגומען און צו א אירן וועל איך דיך אוועקגעבן. אויף דעם גארטן וועל איך דיך אויפהייגען, פון וואנען דו קומסט!

די קאץ האט אים געוואלט א קראץ טאן אין זיין גרויסער, שטארקער האנט, האט אבער די צווייטע האנט זיינע איר געטאן אזא שנעל אין האלזווע נעזל, אז טרערן האבן זיך איר געשטעלט אין די אויגן.

און מאקאר איז געקומען צו לייזערס גארטן, אריבערגעשפרונגען דעם ראוו און אנגעהויבן צו זוכן א בוים.

ס'איז געווען שטיל און ווארעם. פון די נעדיקט באבלעטערטע צווייגן האבן ארויסגעקוקט קליינע, גרינע עפל און פלוימען האבן זיך געריטלט.

מאקאר איז געווען אין כעס. ער האט אויף א באפרוכפערטן בוים ניט געוואלט הייגען די קאץ און קיין דארן בוים האט ער ניט געזען. און דערצו האט ער ניט געוואלט אז דער איך זאל אים דא דערזעען. האט ער באשלאסן אויפצוהייגען די קאץ אויף דעם גראבן שווערן הייגענדיקן צווייג פונ'ם דערבויאיקן אלטן עפל־בוים.

מאקאר איז אויף איינ'ם בוים, ארומגעבוגן א שטריקל ארום האלז פון דער קאץ צוגעבונדן דע בצוויטן עק פונ'ם שטריקל צו דער צווייג און — אפגעלאזט.

די קאץ האט א פאל געטאן, און ווינגדיק זיך אין אלע זייטן, געבלוזן הייגען. עס האט איר באלד פארשטיקט דעם אטעם און די אויגן א בלעגד געטאן. זי האט זיך א ריס געטאן און זיך מיט'ן פיסל אנגעכאפט אן א שפיץ פון א הייגעם צווייגעלע. זי האט זיך אנגעראלטן אן דעם מיט די נעגל. דער שטריק האט אויפ'ן האלז נאכגעלאזט און די קאץ האט ארויסגע־

דאס געשפריצטע הינדעלע

פון פרומע שרה

אויף א גרין פעלד האבן ארומגעשפאצירט א סך, א סך ווייסע הינער אין הענער. הינער־מאמעס מיט זייערע קליינטשינקע הינדעלאך, זינגענדיק, פיקנדיק זאנגען פון פעלד. נאר, איין הינדעלע איז ארומגעגאנגען אימעטיק, פארוואגלט איינינקע אליין. דאס גרוי שווארץ געפינטלט הינדעלע איז ניט געווען מיאוס, אבער צווישן אלע ווייסע הינער און הענער, האט דאס גרוי געפינטלטע הינדעלע אויסגעזעהן זייער מיאוס. אפילו די מאמע האט דאס הינדעלע ניט אזוי ליב געהאט ווי אירע ווייסע הינדעלאך. האבן אלע הינער, הענער, הינדעלאך, געטריבן געפיקעט געצופעט דאס ארימע ראבע הינדעלע. איז דאס נעבאך שטענדיק ארומגעגאנגען פארזארגט, פארטרערט, איינע אליין.

אויף יענער פארם איז געקומען א מאמע מיט א מיידעלע. האט דאס מיידעלע דערזעען דאס ראבע, הינדעלע, איז איר דאס ראבע הינדעל דוקא שטארק געפעלן געווארן, איז זי נאכגעלאפן דאס הינדעלע, געוואלט כאפן, גלעטן עס, און שפילן זיך מיט דעם. דאס הינדעלע איז אבער אנטלאפן, מורא האבנדיק פאר דעם מיידעלע. דאס ראבע הינדעלע האט געטראכט, אפנים דאס מיידעלע וויל מיך אויף פיקן און צופן, ווייל איך בין אזא ניט קיין שיינע, ניט קיין ווייסע. אלע טאג איז דאס מיידעלע נאכגעגאנגען, נאכגעלאפן דעם הינדעלע, און גערופן! שיין געשפריצט הינדעלע, קום צו מיר, כ'וועל דיר קיין בייז ניט טאן, איך האב דיך זייער ליב. כ'וויל זיך מיט דיר שפילן. דאס מיידעלע האט גערעדט זייער ליב. זיס צום ראבן הינדעלע.

האט דאס ראבע הינדעלע ליב געקראגן דאס מיידעלע און ביסלאכ־ווייז צוגעגאנגען געגענטער און געגענטער צום מיידעלע, ביז ס'האט זיך גע־זעצט ביים מיידעלע אין שויס אין ביידע האבן זיך פרייליך געשפילט.

איינמאל, אינדערפרי, ווען דאס הינדעלע איז שוין געווארן גרעסער, איז עס געקומען אויף דער ווערענדע און צעשריען זיך, קיקוקודא, קיקוקודא, דאס האט געמיינט, קום ארויס מיידעלע!

דאס מיידעלע האט דערהערט, ארויס אויף דער ווערענדע, זיך אוועק־געזעצט און דאס ראבע הינדעלע האט זיך געזעצט אין איר שויס. האט זיך דאס מיידעלע אפגעשפילט און געזאגט, הינדעלע, הינדעלע, כ'בין זייער הונגע־ריק, כ'וויל עסן, איך גיי עסן אנבייסן. איז דאס ראבע הינדל אראפגעשפרונ־גען מיט א קיקוקודא און דאס מיידעלע האט דערזען, א שיין ברוין איילע אין איר שויס. דאס מיידעלע האט זיך זייער דערפרייט און איז אריין אין שטוב עסן אנבייסן. יעדן טאג האט דאס ראבע הינדעלע געבראכט אן איי־עלע פאר דעם מיידעלע.

ליידער

קלעטערער זיבן

ל. מאטעס

זענען קינדער ארויף אויף א בוים.
קלעטערער זיבן ארויף אויף א בוים.
און איינער, א קלעטערער,
אוורעמעלע פלוים,
אזוי גיך ווי ער האט דערקלעטערט
צו א צווייג,
איז ער געבליבן זיצן ווי א פויגל אין שטייג
ווי א פויגל אין שטייג,
פארא'יינזאמט אויפ'ן צווייג,
און די קלעטערער זיבן ווייט אויפ'ן בוים,
אלע ווי איינער,
אויף און ארויף
אויפ'ן בוים.
קלעטערן זיי, קלעטערן זיי
אזוי אויפ'ן בוים.
איז דער בוים ניט קיין בוים,
נאר א וואלד.
און אין וואלד דארפן זיין חיות,
חיות נאר פיל.
ווערן זיי חיות און שפילן א שפיל.
איז איינער א בער.
דער צווייטער א לייב.
און איינער איז א פוקס.
און איינער א וואלף.
און איינער אן אף.
און איינער א שלאנג.
און איינער א פאנגער.
וואס ליינט פאסטקעס פאר פאנג.
קריכן זיי, קריכן זיי
אזוי אויפ'ן בוים.
און אט —
באלד צום שפיץ שוין דערגאנגען.
ארויס איז דער פאנגער מיט א פאסטקע
אלע חיות אינאיינעם צו פאנגען.
גייט ער און גייט,
ביז ער איז דערגאנגען צו א נעסט.
שטייט ער ביים נעסט און טוט קלערן
פון לייב און וואלף, פון פוקס און אף
און פון זיבן זיבן־יאריקע בערן.
אזוי ווי ער שטייט און אזוי ווי ער קלערט,
האט זיך געגעבן א וויקל און געטאן א
הויב פון דער ערד —
"אוי, א שלאנג, אט א שלאנג!"
האט ער געבן א קוויטש און געמאכט
א גוואלד.
געמאכט א גוואלד, אויש געטרייסלט
האט זיך דער וואלד.
און די קלעטערער זיבן,
ניט געטראכט,
בעכיפאזן,
האבן געשפרונגען פון בוים,
טו צעשראקענע האזן.
נאר איינער, א קלעטערער,
אוורעמעלע פלוים,
אוורעמעלע פלוים אויפ'ן צווייג פון בוים
איז זיך רואיק, גאנץ רואיק געבליבן.
און געלאכט,
ער האט געלאכט,
זיך געקאטשעט
און געלאכט
פון די גרויסע קלעטערער זיבן.

שאראדעס

נומער 37

מיין 1ער איז אין תורה, ניט אין ראם,
מיין 2ער איז אין פאר, ניט אין נאר,
מיין 3ער איז אין חתן, ניט אין קאם.

מיילקע שיינים, 8 יאר.

שאראדע נומער 38

מיין 1 איז אין פייגל אין בייגל,
מיין 2איז אין ערד און אויף אין פערד,
מיין 3 איז אין לעק און ניט אין עק,
מיין 4 איז אין דעק און ניט אין פעק.

שאראדע נומער 39

מיין 1 איז אין פלייש און אויף אין פלאש
מיין 2 איז אין גראבן און אויף אין באבע
מיין 3 איז אין שטרוי און ניט אין גוי
מיין 4 איז אין מיידעלע און קליינעלע
מיין 5 איז אין ער און אויף אין דער.

ברכה שוסטער, 8 יאר אלט.

לייבל נאדראן, 10 יאר אלט.

ענטפערס אויף די שאראדעס: נומער 35, ליאלקע: נו, 36, פרעה, ריכטיקע ענטפערס אוי דדי שאראדעס 29, 30, 31, האט צוגעשיקט לייבל גארדאן און פאר דער שאראדע נו. 27 — עליק ספרינגמאן, די ענטפערס אויף די שאראדעס נו. 26 און 28 זיינען געווען פלוים און מר. בוקס־בוים.

וויצן

אמאל איז געווען אן ארבעטער, איז ער ארומגעגאנגען אן ארבעט און האט ניט געהאט קיין געלט. ער האט געוואלט עסן איז ער אריינגעגאנגען אין האטעל און האט זיך אוועקגעזעצט לעבן דער קוק. ער האט זיך אנגעשמעקט מיט'ן זאפט פון געהעקט און דערנאך האט ער זיך גע־ראזט אויעקצוגיין. קומט צו דער באלעבאס און זאגט: "אנגערמאן, באצאלט מיר פאר דעם וואס איר האט זיך אנגעשמעקט מיט'ן ריח פון מיינע עסנס". האט דער יונגערמאן אריינגעליגט די האנט אין תעשענע, ביי אים אין נאך געווען א פאר גראשן האט ער מיט זיי געקלונגען און געקלונגען און זיך געראזט אוועקצוגיין. זאגט דער באלעבאס: "יונגערמאן באצאלט." זאגט ער: "איך בין זאט געווארן מיט'ן ריח און איר ווערט זאט מיט דעם קלינ־גען פון מיין געלט".

* * *

ערשטער: — ווי אזוי וועלן מיר זיך קאנען טרעפן הייגט בייגאכט?

צווייטער: — אז איך וועל קומען פריי־ער וועל איך אנשרייבן דאס וואר "איך".

ערשטער: — נו, אז איך וועל קומען פריער וועל איך עס אפמעקן.

סערעלע ליבקינד, 10 יאר.

Reliance
Ink
100 פראצענט קענגדיגע
די טינט אויף וועלכער איר קענט
זיך פארלאזן.

קינדער שאפונגען

מיין הינטל

איך האב א קליינעם הינטל
האט ער ברוינע האר,
אויפ'ן שטערנדל א בינטל
און שיין איז ער ביז גאר.

אז מיר הויבן זיך אן צו שפילן,
הויבט ער מיך אן צו בייסן,
ער שפרינגט אויף מיר, דראפעט מיך,
איז איז ער א כעסן!

ליבל ספרינגמאן, 10 יאר.

מיין פרייגט

ווען מיר האבן געוואוינט אין א קליין שטעטל, האב איך געהאט א פריינט. איר נאמען איז געווען שרה. זי איז געווען זייער גוט צו מיר, — אין אלע צייטן: אין שפילן, אין לערנען און אין אנדערע זאכן. אז איך האב געדארפט אוועקפאהרן פון דארט האט זי מיר געגעבן גוטע זאכן אויף דעם וועג אז א בוך צום לייענען. און זי שרייבט מיר נאך הייגט אויך בריוו. דאס איז די פריינטשאפט פון מיין פריינט.

רחל דיווינסקי, 10 יאר

פריינטשאפט

צוויי מיידלאך זיינען געגאנגען אין טעאטער, ווייל עס איז געווען פרי זיינען זיי געגאנגען פאמעלאך און געשפילט מיט זייער באל. מיט אמאל האט איינע געגעבן א געשריי: "אוי, כ'האב פארלארן מיין געלט" — און זי האט אנגעהויבן צו זוכן ניט.

דר. בן־עזרא: אייער קינדער מעשהלע, "דאס רויזן קינד", וועלן מיר דרוקן, אבער ערשט צום נייעם יאר, ווייל דער "קינדער ווינקל" ווערט אנגעפירט ביז ענדע יוני און ביז דאן האבן מיר שוין אריינגענעבן מאטעריאל.

התונה ענדיקט זיך מיט שלאכט מיט טויטע און פארוואונדעטע

הערענזשאוזיר, אונגארן, יוני 19. — איינער איז געטויט געווארן און 50 זיינען פארוואונדעט געווארן, — א סך פון זיי וועלן וואהרשיינלאך שטארבן, — אין א שלאכט וואס איז אויסגעבראכן ביי א חתונה אין דארף טיקאווא, צווישן דער כלה'ס פאטער און א בחור פון א דערביי־איקן דארף.

זעט אונזערע נייע ספרינג
סחורות
א גרויסער אויסוואל פון וואס
אויסצוקלייבן
Dominion Furniture Co.,
Limited
499 NOTRE DAME AVENUE
PHONES: 86 195 — 87 873

גאווערנאר־דזשענעראל געפינט אויס 16־סילינדער קאר אינטערעסאנט

דער גאווערנאר־דזשענעראל פון קאנאדע און וויסקאנטעס ווילינגדאון, זיינען געווען די ערשטע מענשן אין אטאווא צו פארן מיט דעם נייעם 16־סילינדער קאדילאק. די דאזיקע פאטאגראפיעס גענומען אין רידיו האל, וו יזן (אויבן) זיין עקסעלענץ, וועלכער האט ארויסגעוויזן א שטארקן אינטערעס אין די מעכאנישע רעמאלן, צו עקזאמענירן דעם גרויסן פאיער פלענט; און (אונטן) וויסקאנטעס ווילינגדאון אין דעם זייטיקן סיט פון א וויי־16 נאר א רייזע איבערן שטאט.

רעטענישן

1. א פלאכע טריקנט זיך, און קאן זיך ניט אויסטריקענען.
2. ביימאג ווי א רעדל, ביינאכט ווי א שלאנג.
3. א ווייסע פלאש, א רויטער קאריק, ווער עס טרינקט — לעבט ניט.
4. 9שטיבער, 8 פענסטער, 2 שעפערס, און איין טרינקער.

צו פיך זויערקייט

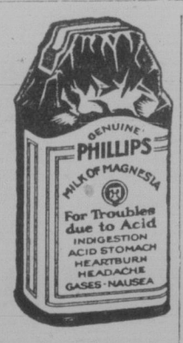

א סך מענשן ליידן צוויי שטונדן נאכ'ן עסן פון אומפארדייאונג, אזוי ווי זיי רופן דאס. דאס איז געוויינלאך אן איבערפלוס פון זויערקייט. קארע־גירט עס מיט אלקאליי. דער בעסטער וועג, דער שנעלסטער, ניט שעדלאכער און נוטער מיטל, איז פיליפס מילק אף מאגנעזויא. דאס איז פארבליבן פאר 50 יאר דער סטאנדארד מיט דאקטוירים. איין לעפל אין וואסער נעטראליזירט א סך מאל איר פארנעם אין זויערקייט פון מאגן, און באלד. די סימפטאמען פארשווינדן אין פינף מינוט.

איר וועט קיינמאל ניט געברויכן קיין גראבע מעטאדן ווען איר ווייסט די דאזיקע בעסערע מעטאדע. און איר וועט קיינמאל ניט ליידן פון איבער־פלוס זויערקייט ווען איר וועט אויס־פרובירן די דאזיקע לייכטע הילף. ביטע טוט דאס — פאר אייער טובה וועגן — איצט.

זייט זיכער צו באקומען די ריכטיקע פיליפס מילק אף מאגנעזויא צוגעשריבן פון דאקטוירים פאר 50 יאר צו קארע־גירן איבערפלוס זויערקייטן. יעדע פלעשל אנטהאלט פולע איינצעלהייטן — אין יעדן דראג סטאר.

די

וועלט'ס באריהמטסטע קארן פלייקס ווערן געמאכט ביי קעללאגג אין לאנדאן, אנטעריא. זיי באזיצען א טעם און קרוכלעקייט וואס מ'קען ניט נאכמאכען. פאר־זוכט זיי אן איהר וועט וויסען ווארום זיי זיינען אזוי

באַליבט

קעללאגג'ס קארן פלייקס זיינען אבסאל־לוט כשר אונטער דער השגחה פון אגודת הרבנים פון מאראנטאָ

Kellogg's
CORN FLAKES

★ שטענדיג ווי פריש־פון־אויוועז אין דעם אינערליך וואקס־פארזינגלטען פאפיר